

Tweestrijd

*van k*tmarrokanen en kl*temolukkers*

Colofon

ISBN: 978 94 6365 496 8

1e druk 2022

© 2022, Servaas Maturbongs

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Reageren kan via: servaas.m@ziggo.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Tweestrijd

*van k*tmarokkanen en kl*temolukkers*

Servaas Maturbongs

Speciaal dank aan Myrna Mastail, Pia Hermans,
Hanan Dahmani en Jitske Kingma.

Cuijk is een middelgroot stadje in Noordoost-Brabant van ruim 20.000 inwoners, gelegen aan de Maas op ruim twintig kilometer van het Gelderse Nijmegen. Voor vervoer, onderwijs en werk waren de Cuikenaren georiënteerd op datzelfde Nijmegen. Na de Tweede Wereldoorlog vestigde zich een contingent Molukkers in Cuijk, al spoedig gevolgd door de Turken en Marokkanen, de ex-Joegoslaven, Spanjaarden en vluchtelingen. De eerste 'gastarbeiders' kwamen uit Deventer waar ze in de lokale blikfabriek werkten en werden aangehouden door de Cuijkse rundvleesverwerking en de pluimvee-industrie. De lokale industrie deed het goed, er waren niet veel spanningen tussen de bevolkingsgroepen. De acceptatie was groot en de onderlinge verstandhouding goed hoewel er altijd enkele lokale 'zeurpieten' zullen zijn. Veel állochtonen kwamen in de wijk Cuijk Noord of de Valuwe terecht die rond de laatste eeuwwisseling onderworpen werd aan een grondige renovatie, die de hele wijk ten goede kwam, en niet alleen qua gebouwen. Op 1 januari 2022 werd Cuijk onderdeel van de nieuw gevormde gemeente Land van Cuijk, een langgerekt gebied met ongeveer 91.000 inwoners.

Winter

De vers gevallen sneeuw knarste onder zijn halfhoge Timberland veterschoenen. Een snelle groet naar een passerende buurtgeenoot die zich ook richting de Turkse bakker annex slager spoedde. Op het raam stond in gouden blokletters Antalya Supermarket. Meer dan Döner en Baklava! Zijn oude Turkse vriend Errol Tan had net het winkelgedeelte geopend, maar het was er al lekker warm en rook heerlijk naar vers gebakken brood. Errol was telg van een bekende en succesvolle ondernemersfamilie, maar bovenal een Turkse voetbalfanaat.

‘Goede morgen, Errol, de voetbalcompetitie zal nu wel uitgesteld zijn.’

‘Merhaba, mijn Maluku vriend, je bent niks gewend. We hebben in Turkije wel strengere winters, maar gelukkig ook warmere zomers. Het is woensdag, ga je weer naar je vriend Karim?’

‘Ja, zijn vrouw is nu op de markt om verse vis voor ons te kopen.’

‘Ik zie die lange zoon van hem de laatste tijd vaak hier met zijn vrienden. Zonde van zo’n

lange en technische spits, ik kan hem wel introduceren bij NEC of Vitesse, zeg dat maar tegen hem. Je wilt weer brood en worst? Wanneer gaan we weer tegen elkaar voetballen? Liever tegen jullie als tegen de Marokkanen, dat ont-aardt iedere weer in een schop- en vechtpar-tij.' Ze moesten er beiden hartelijk om lachen. Een herinnering aan wedstrijden en toernooien met fanatiek meelevende supporters die regelmatig het veld op gingen, en niet alleen om scheidsrechterlijke beslissingen ongedaan te maken.

Met twee verse ronde Turkse broden en een streng met pittige Zeybek worstjes onder zijn arm haastte Max zich schuifelend naar zijn auto. De witte laag sneeuw camoufleerde het verval dat jaren geleden was ingetreden in het winkelcentrum dat hij nog gebouwd had zien worden in de jaren dat hij op de plaatselijke LTS zat. Houtbewerking deed hij daar, want zijn vader vond dat hij daarmee goed in zijn levensonderhoud kon voorzien als ze teruggingen naar de Molukken. Huizen en boten waren daar altijd nodig, aldus de voormalige Knil-militair. Daar zou het nu vast beter weer zijn, maar teruggegaan waren ze nooit, hoewel de heimwee bij zijn ouders steeds groter